

De schepping van de mens.

Dit geschiedde op de 6e dag. Gen.1: 26-31:

“En God zeide: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt. En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen. En God zegende hen en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar, heerst over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt.

En God zijde: Zie, Ik geef u al het zaaddragend gewas op de gehele aarde en al het geboomte, waaraan zaaddragende vruchten zijn; het zal u tot spijszaden dienen. Maar aan al het gedierte der aarde en al het gevogelte des hemels en al wat op de aarde kruipt, waarin leven is, (geef Ik) al het groene kruid tot spijszaden; en het was alzo. En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de zesde dag.”

Hier valt al op dat, aan het eind van deze dag, als God dit allemaal overziet, de kroon op de schepping, n.l. de mens, dat God opmerkt: het was zeer goed. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest de 6^e dag. We lezen nog iets over de mens in het 2^e hoofdstuk n.l. in vers 7:

“Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen”.

Letterlijk staat er tot een levende ziel. Het werk op de 6e dag in de schepping, begint zo goed als op de zelfde wijze, als in de andere dagen, die hieraan vooraf gaan. We beginnen wel in vs. 26, maar eigenlijk zouden we moeten beginnen in vs. 24, daar eindigt het scheppings werk der 5e dag in vs. 23 en dan krijg je de 6e dag: *“En God zeide: Dat de aarde voortbrengende levende wezens naar hun aard, vee en kruipend gedierte en wild gedierte naar hun aard; en het was alzo”.*

Daarna krijgt het verhaal over de schepping ineens een heel andere wending en wordt het heel persoonlijk, als verhaald wordt over de schepping van de mens in vs. 26. De Companion-bijbel van Bullinger laat zien dat hier in vs. 26 een stijlfiguur wordt gebruikt, een spreekwijze. Het is Bullinger geweest, die daar een enorme studie van de schrift heeft gemaakt, de spreekwijze. Het is belangrijk dat je van een taal, ook de zegswijze, de stijlfiguur kent, want als je de taal alleen kent en niet de spreekwijze, de gezegden en je gaat een studie maken van het Hebreeuws, dan zou je heel wat missen.

Bullinger heeft er een hele dikke pil van gemaakt, om alle stijlfiguren en dat zijn er honderden in de schrift, om die allemaal op te schrijven en ook te laten zien waar die allemaal voorkomen in de bijbel, dan wordt de bijbel ineens veel rijker.

Een taal bestaat niet alleen uit woordjes maar ook uit talloze stijlfiguren. Dat hebben wij in onze taal ook. Als wij met elkaar in gesprek zijn, dan gebruiken wij vaak veel van die uitdrukkingen. Dat verrijkt enorm, dat maakt de taal bloemrijker. Als je een buitenlandse taal gaat leren, dan leer je op school vaak alleen maar woordjes en alleen maar spreken in die taal. Later kom je er achter als je

dan met een Engelsman, Duitser of Fransman praat, dat die net als wij, ook bepaalde zegswijzen gebruiken in hun taal. Als je dan alleen maar afgaat op wat er letterlijk wordt gezegd, dan begrijp je niet altijd wat ze bedoelen te zeggen.

Als wij bijvoorbeeld zeggen: “wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in”. (Dit is trouwens een Bijbelse zegswijze, die we overgenomen hebben in het Nederlands.) Dit is een zegswijze, het is een stijlfiguur.

Het Hebreeuws heeft talloze stijlfiguren. Het boek van Bullinger is zo'n 1500 pagina's dik. In de Companion-bijbel geeft hij in de appendix nr. 6 een korte samenvatting van alle stijlfiguren die hij behandelt in dit boek. Als je dan de Companion-bijbel opslaat en je gaat kijken bij Gen.1: 26, dan noemt hij “dat **beeld** en die **gelijkenis**”, een stijlfiguur, een hendiadis, dat zijn 2 woorden voor 1 betekenis. Er worden 2 woorden voor gebruikt, maar er wordt maar één ding bedoeld.

In Ef.6: 18 wordt dezelfde stijlfiguur gebruikt als in Gen.1: 26:

“En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen”;

Dat aanhoudend bidden en smeken, betekent dat dat er 2 woorden voor 1 betekenis worden gebruikt en er maar 1 ding mee wordt bedoeld. In Gen.1: 26 is dus zo'n zelfde stijlfiguur gebruikt. Daar lezen we in de NBG vertaling: “*naar ons beeld, als onze gelijkenis*”. Je zou zeggen dat is een beetje dubbel. Er wordt hier ook maar één ding bedoeld. In de S.V. staat in vs. 26 :

“Laten wij mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis”.

Hier heeft men vertaald “**naar** Ons beeld, **naar** Onze gelijkenis”. Bullinger stelt dan ook voor dat het beste is te vertalen met: “*in de gelijkenis van Ons beeld*”. (in de Hebreeuwse tekst wordt ook het voorzetsel **in** vermeld)

10 x lezen we hier in Gen. 1 ten aanzien van de verschillende delen van de schepping, die worden gemaakt, dat ze allemaal werden geschapen, **naar hun aard**. Dat lees je ook weer op de 6e dag, dat de aarde voortbrengt, levende wezens **naar** hun aard, wild gedierte **naar** hun aard, het vee **naar** zijn aard en alles wat op de aarde kruipt **naar** zijn aard. Alles is naar zijn aard.

Nu lees je in vs. 26 iets geheel anders, een geweldige mededeling. Want bij de mens staat daar niet naar zijn aard. Er staat, dat de mens is gemaakt **in de gelijkenis van Ons beeld**. Als wij de vertaling van de Companion-bijbel aanvaarden, dan doet natuurlijk de vraag op; naar welk beeld verwijst dat beeld dan, waar gelijkt de mens dan op ? Dan zou je gaan denken; we lijken dus op God. Je gaat dan vergelijkingen maken met de eigenschappen van God, maar het is nauwelijks mogelijk een vergelijking met het beeld van God te maken.

De geschapen mens is helemaal niet alom tegenwoordig zoals God. Die geschapen mens is helemaal niet alwetend en hij is helemaal niet heilig zoals God heilig is. Je merkt al direct dat zo'n vergelijking niet opgaat.

Ook bijzonder is, als met de mens gesproken wordt na de zondeval, dat daar nog steeds gesproken wordt, dat de mens naar het beeld van God geschapen wordt en dat ook wij naar Gods beeld geschapen zijn. Wat wordt er over de mens gezegd na de zondeval, in Gen.9: 6:

“Wie des mensen bloed vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden, want naar het beeld Gods heeft Hij de mens gemaakt”.

Zo ook in 1 Kor.11: 7 *“Want een man moet het hoofd niet dekken: hij is het beeld en de heerlijkheid Gods, maar de vrouw is de heerlijkheid van de man”*.

Het beeld van God en de heerlijkheid van God, dat is de man. Als je kijkt naar Jacobus 3: 9:

“Met haar loven wij de Here en Vader en met haar vervloeken wij de mensen, die naar de gelijkenis Gods geschapen zijn”.

Eén ding wordt hier wel duidelijk, als we gaan kijken naar die tekst, “laat Ons mensen maken in de gelijkenis van Ons beeld”, en we gaan zoeken naar die gelijkenis, dan is één ding wel duidelijk, dat we niet hoeven te zoeken naar een gelijkenis op het morele vlak. Het is toch ook niet voor te stellen, dat de mens lichamenlijk geschapen is naar het beeld van God, want God is Geest. Het is moeilijk voor te stellen dat wij op God lijken. Daarom is het goed eerst te kijken in de bijbel, naar wat de bijbel leert over Christus. Als je die teksten leest, die over Christus gaan, dan stelt ons dat in staat om een juist zicht te krijgen in de betekenis van Gen.1: 26.

Wat zegt Paulus in Kol.1: 15?

“Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping”.

En in 2 Kor.4: 3-4:

“Indien dan nog ons evangelie bedekt is, is het bedekt bij hen, die verloren gaan, ongelovigen, wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is”.

Christus is dus het beeld Gods. Als het nu zo is dat de mens gemaakt is in Gen.1: 26 in de gelijkenis van Gods beeld, en Gods beeld is Christus, dan lijkt de mens dus op Christus en is de mens geschapen in de gelijkenis van Christus. Dat wordt eigenlijk gezegd in Gen.1: 26. God is Geest, onzichtbaar, maar Christus is het beeld van God. De mens is geschapen in de gelijkenis van het beeld Gods, in de gelijkenis van Christus.

Dit plaatst dan de mens Adam op aarde, in een typologische hoedanigheid, een voorafschaduwning. Dan is Adam een vooruitschaduwning van Christus. Een type is nooit de werkelijkheid, als de werkelijkheid die komt. De werkelijkheid is veel mooier en heerlijker dan dat ooit een type was. De mens Adam is dus een type van Hem die komen zou, n.l. de Heere Jezus Christus.

Aan de hand van Gen.1: 2, waar staat dat de aarde **werd** woest en ledig, Als je leest in Ez. 28 over een overdekkende cherub dan wordt ons daar een beeld gegeven, in de wereld van Gen.1: 1. Er was een overdekkende cherub, die als een hogepriester dienst deed voor de troon van God, zoals Ez. 28 ons openbaart en dat er zonde in hem werd gevonden. Het gevolg was dat er ontstond een toestand op aarde van woestheid en ledigheid, de aarde werd ontledigd, leeggemaakt van die er op woonden. Er was sprake van een oordeel in Gen.1: 2. Er heerste toen duisternis op aarde, de zonde was er binnen gedrongen. Dat gebeurde nog voordat Adam en Eva geschapen werden.

Dan kun je je afvragen, wat was nu het antwoord van God op die rebellie van satan, toen die schepping van Gen.1: 1 in zonde viel. Gods antwoord is een **herscheping in 6 dagen**, met de kroon van de schepping en Zijn voornemen der aionen, met de schepping van de mens Adam, die een type is van de laatste Adam n.l. Jezus Christus. Gods antwoord op de rebellie van satan is in feite Jezus Christus, de Zoon des mensen. Daarom schiep God de mens, laat ons mensen maken in de gelijkenis van het beeld Gods, Christus. Daar had de satan nooit op gerekend, want Christus is

het beeld van de onzichtbare God, Die een ontoegankelijk licht bewoont, die onwaarneembaar is, ook voor satan.

Daar binnen in God, daar werd de Heere Jezus Christus geopenbaard. Het geheimenis van Christus, dat was in Gen.1: 1 geheim. Na de zondeval van de mens, openbaart God daar één ding: Hij zegt tegen satan: **het Zaad der vrouw zal hem de kop vermorzelen** (Gen.3: 15) Als we de geslachtslijn volgen door de bijbel, is dat vrouwenzaad Christus.

Hij is het beeld van de onzichtbare God en de mens werd in de gelijkenis naar dat beeld geschapen. In God bevond zich het geheimenis van Christus, dat was geheim. We komen er achter in de bijbel, dat heel veel ons niet wordt medegedeeld. Dat is ook omdat wij niet alleen de bijbel lezen, maar de tegenstander, de satan leest die bijbel ook.

Als Christus dan geopenbaard wordt door de bijbel heen, als antwoord op de zonde, Die eigenlijk alles herstellen zal, want Hij is eigenlijk de uitvoerder van Gods plan der eeuwen. Hij zal uiteindelijk alles weer terug geven in de handen van God, dan zal God zijn alles in allen (1 Kor.15: 28). Dan denk je dat je met die openbaring van het geheimenis, dat je er bent, maar dan ontdek je nog iets, n.l. dat als je Christus hebt leren kennen, dat Paulus nog een ander geheimenis openbaart, dan is dat Christus binnen in je is, binnen in je woont (Ef.3: 17) Net als God binnen in Christus was (Joh.10: 38)

Zoals je een ui kunt afpellen, het is natuurlijk oneerbiedig dat je God zou kunnen afpellen, tot in het binnenste, dan ontdek je daar binnen het lichaam van Christus, de gemeente, die in Christus verborgen is. Het geheimenis wordt dat genoemd. Ons leven is met Christus verborgen in God. Dat zal nog geopenbaard worden en, wij met Hem zullen geopenbaard worden in heerlijkheid. Kol.3: 3-4.

Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.

Dat de 1e mens Adam een type van Christus was, dat wordt wel heel erg duidelijk getoond in 1 Kor.15:45:

Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest. Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel.

Hier wordt dus de eerste Adam naast de laatste Adam gezet en de verschillen worden openbaar. Er wordt ons nog medegedeeld, dat we niet moeten denken, dat het geestelijke eerst komt. Eerst komt het natuurlijke, daarna het geestelijke. Dit bijbelgedeelte gaat onmiddellijk verder met het spreken over het beeld, wat we ook tegenkomen in Gen.1: 26, naar Ons beeld. Vers 48 en 49 van 1Kor. 15.

Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen. En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen.

Er zijn nogal wat bijbelleraren, die geloven dat de schepping van de mens in Gen.1: 26 verwijst naar een heel ander persoon dan die je vind uit Gen.2: 7, n.l. de mens die uit stof werd geformeerd, vanaf vers 4:

Dit is de geschiedenis van de hemel en de aarde, toen zij geschapen werden. Ten tijde, dat de Here God aarde en hemel maakte; er was nog geen enkel veldgewas op de aarde, en er was nog geen enkel kruid des velds uitgesproten, want de Here God had het niet op de aarde doen regenen, en er was geen mens om de aardbodem te bewerken; maar een damp steeg op uit de aarde en bevochtigde de gehele aardbodem, Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen.

In feite zou je kunnen zeggen; hier begint opnieuw een scheppings verhaal. Het scheppings verhaal van Gen. 1 eindigt in Gen.2: 3 Nadat God op de 7e dag rustte van al het werk wat Hij scheppende tot stand had gebracht. Die bijbelleraren noemen dit een 2e scheppingsverhaal en zeggen dat die mens die hier geschapen werd in Gen.1: 26 een heel andere mens is dan die geschapen werd in Gen.2: 7. Toch staat het zondermeer vast, dat de 1e mens Adam degene is wier schepping vermeld staat in Gen.1: 26. Dat blijkt ook wel uit zijn naam in het Hebreeuws van laat Ons mensen (grondtekst in het enkelvoud) maken. Er staat eigenlijk; laat Ons Adam maken, naar Ons beeld naar Onze gelijkenis.

Zijn het nu 1 of 2 Adams, 1 of 2 verschillende mensen ? Als we weer gaan naar 1 Kor.15: 45 *De 1e Adam met een levende ziel*, dat staat niet in Gen.1: 26 maar wel in Gen.2: 7. Nu verbindt dus Gen.1: 26 de 1e mens Adam met Gen.2: 7. Gen.1: 26 vermeldt niet dat die mens geformeerd werd uit het stof der aarde en een levende ziel werd. In feite zegt 1 Kor.15: 45 in het begin van het vers: de mens is geworden, wat in Gen.1: 26 staat. Het 2e deel van het vers zegt; hij werd een levende ziel en hier haalt Paulus Gen.2: 7 aan. Hij maakt er dus één van. Dat laat dus zien dat we het niet hebben over 2 personen, zoals vaak wordt geleerd.

Rom.5 laat een ander aspect zien, dat Adam een type is van Christus, een afschaduwing van Hem die komen zou in vers 14:

Toch heeft de dood als koning geheerst van Adam tot Mozes, ook over hen, die niet gezondigd hadden op een gelijke wijze als Adam overtrad, die een beeld is van de komende. Namelijk: Christus.

De 1e Adam is stoffelijk de 2e Adam is uit de hemel. Die laatste Adam is dus de verkondiger, de gever van heerlijkheid. Dat is een zegen die de 1e Adam niet kende. Iets van die typologische positie van de mens wordt ons gegeven in dat 26e vers van Gen. 1. Als daar verder staat: *laat Ons mensen maken in de gelijkenis van Ons beeld*, dan staat daar in het vervolg: dat zij heersen over de vissen, het gevogelte, over het vee, over heel de aarde en over al het kruipende gedierte, wat moest die mens dan wel doen ? Opdat zij heersen over..... (de S.V. heeft: opdat zij heerschappij hebben over).

Mensen die zeggen, wat dat gedeelte van Gen.2: 4-7 betreft, dat is toch wat anders dan wat er staat in Gen.1, diegenen hebben dus niet helemaal ongelijk. Het is ook daadwerkelijk wel een 2e verhaal, een 2e scheppings verhaal, ondanks dat het over één en het zelfde ding gaat. In Gen.2: 7 gaat het alleen over Adam, dat staat er ook zo in het Hebreeuws. Dat de Heere God Adam uit het stof der aarde maakte. *Alzo werd Adam tot een levende ziel*, dan wordt echt over de persoon Adam gesproken.

Het valt op in Gen.1: 26-31, dat er steeds niet alleen in het meervoud aan de kant van God, maar ook in het meervoud aan de kant van de mens gesproken wordt. In vers 26 is de vertaling; laat ons mensen maken, maar het Hebreeuws, staat er: laat ons Adam of mens, in het enkelvoud, maken.

Hierin vertegenwoordigt Adam dan zowel de man als de vrouw. Want *laat Ons mensen maken in de gelijkenis van Ons beeld*, staat steeds in het meervoud.

Dat meervoud komt steeds terug, want in vers 27 staat: ***En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem (enkelvoud); man en vrouw schiep Hij hen (meervoud). En God zegende hen(meervoud) en God zeide tot hen(meervoud): Wees vruchtbaar enz.***

In de verzen 26-31 worden wij in ons denken in deze verzen niet beperkt alleen maar aan één man. Hier wordt in feite *de gehele mensheid* beschouwd. Er wordt eigenlijk gesproken over de mensheid, die dus in de gelijkenis van het beeld Gods is geschapen. In Gen.1 wordt niet gekeken naar het individu. Naar Adam zelf wordt gekeken in Gen.2: 7 en later wordt Eva als individu, uit de rib van Adam genomen en aan haar wordt nog persoonlijke aandacht gegeven.

In Gen.1 gaat het dus, omdat het hier in het meervoud staat, zo wordt het hier de *mensheid* beschouwd. Ons wordt hier verteld, dat die mens of in Adam,er nog veel meer mensen vertegenwoordigd zijn. Dat die mens werd geschapen om heerschappij te hebben en te heersen. Het is dus voorafschaduwing, als hij een type is van Christus. Dan is dat een voorafschaduwing van de heerschappij van de Zoon des mensen, de laatste Adam, Jezus Christus. Het is een voorafschaduwing van Zijn heerschappij over de vissen, over het gevogelte, over het vee, over de gehele aarde. Om die te onderwerpen en daar heerschappij over te voeren.

Wij weten dat de mens, dat wel probeert in onze tijd, maar als we eerlijk zijn dan weten we ook dat die mens in dat heersen en dat onderwerpen, daar niet zoveel van bakt. Er zijn een aantal mensen die dat opvalt, zoals mileu groepen, die komen daartegen in verzet en vestigen daar dan de aandacht op.

Inderdaad, allerlei diersoorten zijn uitgestorven en als je het mag geloven dan zie je elk jaar nog meer dieren uitsterven, het wordt steeds erger. Wat de mens ook aan vervuiling teweeg brengt op aarde, dat heeft soms enorme gevolgen. Maar dat onderwerpen van de mens dat leidt ook tot niets. Alleen de heerschappij straks, onder de Heere Jezus Christus, dat leidt uiteindelijk tot een nieuwe schepping. Hier wordt een vooruit blik gegeven op die toekomst.

Als je terug keert naar 1 Kor. 15, dat in verband staat met Gen. 1, als daar Paulus dus zo spreekt over Adam, dan is de eerste mens een heel duidelijk type van de laatste Adam. Lezen we nog eens 1 Kor.15: 45-49:

Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest. Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel. Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen. En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen.

Dat is ook zo geschiedt in Gen.1, eerst kwam het natuurlijke, daarna en gelukkig maar, het geestelijke dat nog komt. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede Mens Jezus Christus is uit de hemel. Hierbij moeten we een ding goed beseffen, als we deze verzen lezen, dat Paulus dat hier zegt over Adam in zijn ongevallen staat. Hij zegt dat over Adam, zoals Adam hier voorkomt in Gen. 1, uit de handen van zijn Schepper. Hij is stoffelijk en dat komt eerst, hij is aards en niet hemels.

De eerste mens is dus stoffelijk (vs. 47), de tweede mens is uit de hemel, de laatste Adam die is hemels. Nadat Paulus hier zo die tegenstelling maakt, dus het stoffelijke tegenover het hemelse, benadrukt hij de lagere staat van Adam, van de mens in Gods schepping. Dan concludeert Paulus in 1 Kor.15:50:

Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet.

Daar blijkt uit dat Adam, zoals hij geschapen was, in zijn ongevallen staat, niet geschikt was, voor het Koninkrijk Gods. We moeten goed beseffen dat Adam, los gezien van zijn zondeval later, aards geschapen was. Geschapen is als vlees en bloed. Vlees en bloed kunnen het Koninkrijk niet beërven. Er wordt vaak de fundamentele vergissing begaan als men het heeft over de schepping van de mens, dat men dan denkt, dat de mens door God volmaakt is geschapen. De mens is niet volmaakt geschapen zoals veel mensen denken.

De mens is wel zeer goed geschapen (gen.1: 31), er mankeerde niets aan Adam, stoffelijk gezien, maar hij was niet hemels. Hij was een levende ziel, geen levend makende geest, hij was natuurlijk, niet geestelijk. Als zodanig kan hij het Koninkrijk Gods niet beërven, dan moet er nog meer gebeuren. Gelukkig geeft Paulus hier ook aan; na het natuurlijke komt het geestelijke. Aan de eerste mens Adam zit de laatste Adam vast, waar hij een type van was. Die laatste Adam, dat is Christus, Die zorgt ervoor dat het hemelse wordt geopenbaard. Zodat ook wij mensen door Christus te leren kennen, nadat wij de stoffelijke hebben gedragen, wij het hemelse zullen dragen.

Nu gaan we over naar het tweede scheppings verhaal, Gen.2: 4-7:

Dit is de geschiedenis van de hemel en de aarde, toen zij geschapen werden. Ten tijde, dat de Here God aarde en hemel maakte. Er was nog geen enkel veldgewas op de aarde, en er was nog geen enkel kruid des velds uitgesproten, want de Here God had het niet op de aarde doen regenen, en er was geen mens om de aardbodem te bewerken; maar een damp steeg op uit de aarde en bevochtigde de gehele aardbodem. Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen.

De NBG heeft vs. 4 met: ***Dit is de geschiedenis van de hemel en de aarde toen zij geschapen werden.*** Lees je de S.V. dan lees je: ***dit zijn de geboortes des hemels en der aarde, als zij geschapen werden.*** Ga je echter naar de grondtekst, het Hebreeuws, dan lees je nog wat anders n.l.: ***dit is het geslachts-register van de hemel en de aarde, toen zij geschapen werden,*** de King-James vertaling heeft ook deze tekst zo vertaald.

Zo vinden wij hier in Gen.2: 4-7 het eerste geslachts-register van het bijbelboek Genesis. In Genesis zijn er 11 verschillende geslachts-registers opgenomen. Het volgende geslachts-register vind je in Gen.5: 1 en 2 en dit staat in verband met Gen. 2, waar onze aandacht even wordt gevestigd op; het veldgewas, kruid des velds in vs. 5, daarna gaat onze aandacht al gauw over naar vs. 7, waar de aandacht wordt gevestigd op de mens.

Het tweede geslachts-register in Gen.5: 1: ***Dit is het geslachtsregister van Adam. Ten dage, dat God Adam schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods; man en vrouw schiep Hij hen, en Hij zegende hen en noemde hen „mens” ten dage, dat zij geschapen werden. man en vrouw schiep Hij hen, en Hij zegende hen en noemde hen „mens” ten dage, dat zij geschapen werden. Toen Adam honderd dertig jaar geleefd had, verwekte hij (een zoon) naar zijn gelijkenis, als zijn beeld, en noemde hem Seth..***

Wel bijzonder, want ook dit geslachts-register begint vanaf het begin van de schepping, beide geslachts-registers vanaf het begin. Deze mens Adam in Gen. 5, die ook vermeld staat in Gen.1: 26. Maar daar wordt meer gesproken in het algemeen, over de mens, eigenlijk de mensheid. Ook hier in vers 1 wordt vermeld, dat de mens geschapen is naar de gelijkenis Gods en loopt daarmee parallel met Gen.1: 26.

In Gen.5: 1-3 zie je dat er duidelijk een verbinding wordt gemaakt, zowel aan de ene kant naar Gen.1: 26, waar gesproken wordt over de mens in zijn schepping als man en vrouw en de andere kant hier sprake is van, de schepping van man en vrouw. Tevens wordt er een verbinding gemaakt naar Gen.2: 7 waar staat:

Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; also werd de mens tot een levend wezen.

Gen.5: 1-3 laat zien, dat hier gesproken wordt zowel over de mensheid als over Adam. In vers 2 staat: schiep Hij **hen**, hier weer in het meervoud. Eerst gaat het over Adam (enkelvoud) daarna al snel weer naar; schiep Hij **hen**, overeenkomend met Gen.1: 26. Waar God **hen** zegende en noemde **hen** ; mens ten dage als **zij** geschapen werden.

In Gen.5: 1 en 2 werden Gen.1: 26 en Gen.2: 7 met elkaar verbonden en dat is een en dezelfde Adam. Het is dus niet zo, zoals er wordt geleerd, dat we twee verschillende scheppings verhalen hebben, dat Adam van Gen.1: 26 een andere is dan die van Gen.2: 7. In feite is Gen.2: 4-7 een scheppings verhaal in het klein, een heel kort geslachts-register. Daar wordt maar even op ingegaan, niet alleen wat er staat over Adam, maar ook het kruid des velds. Je zou nog een geslachts-register kunnen maken, van dieren.

Als je naar de dierenwereld kijkt en de plantenwereld bekijkt, dan zie je ook een geslachts-register. De ene plant brengt weer andere planten voort. Ze planten zich voort, ze leveren zaad, dat zijn ook vruchten wat hangt aan de bomen, dat valt op de aarde, dat ontkiemt in de aarde en brengt opnieuw weer allerlei kruid voort. In de dierenwereld werkt het ook zo, als honden bijv. prijzen hebben gewonnen, houden we ook een stamboom van dieren bij. Dieren planten zich ook voort, denk aan paarden of koeien, daar worden ook stamboeken van bijgehouden.

Over die geslachts-registers wordt maar heel weinig verteld. Het vertelt iets over het veldgewas en het kruid des velds, daarna gaat het al gauw weer naar de mens. Het is een verduidelijking, even in het kort gezegd, van wat er stond in het eerste scheppingverhaal, maar de nadruk ligt op de schepping van de mens, hoe die nu precies plaatsvond.

Meteen in dat geslachts-register van Gen.2: 4-7 wordt speciaal onze aandacht erop gevestigd, dat elk plantje voordat het uit de aarde opkwam, al apart door God geschapen was. In de NBG vertaling valt dat helaas helemaal weg.

Dit is de geschiedenis van de hemel en de aarde, toen zij geschapen werden. Ten tijde, dat de Here God aarde en hemel maakte, er was nog geen enkel veldgewas op de aarde, en er was nog geen enkel kruid des velds uitgesproten, want de Here God had het niet op de aarde doen regenen, en er was geen mens om de aardbodem te bewerken; maar een damp steeg op uit de aarde en bevochtigde de gehele aardbodem.

In de S.V. lees je :

Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, toen zij geschapen werden; ten dage als de Heere God de aarde en de hemel maakte. En alle struik des velds, eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds, eer het uitsproot; want de Heere God had niet doen regenen op de aarde, en er was geen mens geweest, om de aardbodem te bouwen. Maar een damp was opgegaan uit de aarde, en bevochtigde de ganse aardbodem.

Het verschil zit hem dus in vers 5, dus eer dat kruid uitsproot uit de aarde, schiep God het. Je zou kunnen zeggen, dat God eerst het zaad van de kruiden maakte, eer het in de aarde was. (was het zaad al niet op de aarde voor de verwoesting van Gen.1: 2 ? opmerking W.R.) Toen het in de aarde was, kwam daar een damp, die bevochtigde de aarde, toen ontkiemde dat zaad in de aarde en de hele plantenwereld ontstond zo.

We krijgen opeens in Gen.2: 4-6 veel meer details aangereikt en dat gebeurt ook als we aankomen in het geslachts-register van de schepping van de mens. Want nadat er is gesproken over het veldgewas en dat kruid des velds, wordt er verder nergens meer over gesproken. Verder wordt er alleen nog maar aandacht geschonken aan de mens Gen.2: 7

Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen.

Het is wel bijzonder, daar formeert God de mens uit de aarde, van stof uit de aardbodem. In de verzen daarvoor ging het ook over dat wat uit de aarde voortkwam. Het veldgewas en het kruid bestaat ook uit stof. Als je een maaltijd bereidt en je eet bepaalde groenten, dan zijn die ook uit de aarde voortgekomen, dan eet je stoffelijke dingen. De mens die geschapen is naar de gelijkenis, naar Gods beeld, hij werd geformeerd uit het stof der aarde. Evenals de elementen waar dus het kruid des velds uit bestaat, zelfs de bomen.

Maar ook de dieren en het vee, alles bestaat uit stof der aarde. Alles keert ook tot stof weder. Dat zie je ook als een oude boom uiteindelijk omvalt op de aarde terecht komt en na verloop van tijd wordt die weer aarde.

Met de dieren is het ook zo, als een dier sterft keert die ook weer terug naar de aarde. De mens keert ook terug tot de aarde, is gewoon identiek. Ze bestaan alles uit de dezelfde elementen, uit het stoffelijke. De mens is uit de aarde aards. De naam van die eerste mens geeft het ook aan, zijn naam is Adam, God formeerde hem uit de aardbodem. In het Hebreeuws staat hier voor aardbodem, adama, waar je de naam Adam in terug vindt.

De NBG vertaalt vers 7: alzo werd de mens een **levend wezen**, maar de S.V. vertaalt vers 7: alzo werd de mens tot een **levende ziel** ,_wat er in de grondtekst ook echt staat n.l. het woord nephesh, dat is ziel Je zou misschien denken: dat woord ziel komt in de bijbel pas voor bij de schepping hier van de mens in Gen.2: 7. Als men dat denkt en dat in de vertaling zo voorkomt, dan doen de vertalers dat, omdat zij de visie volgen; dat de mens alleen een onsterfelijke ziel bezit en zien de ziel dan als een apart iets wat de mens tijdelijk heeft ontvangen.

Die gedachte komt uit de Griekse filosofie, dat eigenlijk een platonische gedachte is. Plato die dat heeft bedacht en in de heiden wereld wordt het in het algemeen geleerd, dat de mens onsterfelijk is. Als je gaat lezen in Gen.1: 30 *Maar aan al het gedierte der aarde en al het gevogelte des hemels en al wat op de aarde kruipt, waarin leven is*, dan ontdek je dat het woord leven, zoals het staat in Gen.2: 7 vertaald is met; levend wezen, en dan dezelfde uitdrukking in vers 30 tegenkomt. In de NBG hebben ze het woord ziel (nephesh) gewoon weggelaten. In het Hebreeuws staat daar: waarin

een levende ziel is. Ook de S.V. heeft het hier juist vertaalt met: *waarin een levende ziel is*. De S.V. houdt zich nauwkeuriger aan de grondtekst.

Dan zie je dus dat niet alleen van de mens geschreven staat, dat hij een levende ziel werd, maar ook wordt dat gezegd van de vogels en al het kruipende gedierte op de aarde, dat daarin ook een levende ziel is.

Dat woord levende ziel komt nog veel vaker voor, niet in de NBG vertaling maar wel in de S.V. n.l. in Gen.1: 20: *En God zeide: Dat de wateren wemelen van levende wezens, en dat het gevogelte over de aarde vliege langs het uitspansel des hemels. Toen schiep God de grote zeedieren en alle krioelende levende wezens, waarvan de wateren wemelen, naar hun aard, en allerlei gevleugeld gevogelte naar zijn aard. En God zeide: Dat de aarde voortbrenge levende wezens naar hun aard, vee en kruipend gedierte en wild gedierte naar hun aard; en het was alzo.*

Die levende ziel dat is vee, kruipend gedierte en wild gedierte. De aarde bracht levende zielen voort, in dieren maar ook in de vorm van de mens, die in de gelijkenis van het beeld van God is geschapen.

Het woord ziel in het Hebreeuws; nepfesh en dit woord komt 13 maal voor in Gen., het komt 10 maal voor, niet in de relatie met mensen, maar in rechtstreekse relatie met dieren. Het is duidelijk als je naar Paulus gaat en leest in de Korinthe brief, dat hij helemaal niet het idee van tegenwoordig huldigt, dat de mens onsterfelijk zou zijn. Want hij gebruikt juist dit gedeelte uit Gen.2: 7 om het tegenovergestelde te verklaren, omtrent de ziel: 1 Kor.15: 44:

Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt.

Het woord; natuurlijk, is in het Grieks: **psuchikos** en daar is eigenlijk geen Nederlands woord voor. Psuche is ziel, psuchikos is het bijvoeglijk naamwoord van het woord ziel. Als je daar een bijvoeglijk naamwoord van wilt maken dan kom je op het woord **ziellijk**. Er wordt een ziellijk lichaam gezaaid en een geestelijk lichaam opgewekt en die twee staan tegenover elkaar. Dat ziellijk lichaam is verbonden met vers 42:

Zo is het ook met de opstanding der doden. Er wordt gezaaid in vergankelijkheid, en opgewekt in onvergankelijkheid; er wordt gezaaid in oneer, en opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid, en opgewekt in kracht.

Dat ziellijk lichaam is verbonden met vergankelijkheid. In vers 43 is dat ziellijk lichaam verbonden met oneer en met zwakheid. Dat ziellijk lichaam heeft 3 kenmerken; het is vergankelijk, het is in oneer en ook in zwakheid.

Dat geestlijk lichaam staat daar tegenover, want dat is onvergankelijk, dat is in heerlijkheid en dat is krachtig. Dat zaaien hier in vers 42, 43 en 44 dat hoeft niet per se op het begraven van doden te slaan. Het wordt bij begrafenissen wel zo gebruikt, maar ergens gaat die beeldspraak helemaal niet op. Als een boer gaat zaaien dan strooit hij niet dood zaad in de akker, dat zou niet opkomen dat vergaat in de aarde.

Zo ook met een mens die gestorven is, kan je wel zaaien in de aarde maar hij vergaat daarin.

Dat zaaien slaat hier op en zo wordt de vergelijking gemaakt: **hoe de mens deze wereld binnen komt**. Net zo goed hij straks, ook als hij wordt opgewekt bij de opstanding, een hemelse wereld binnenkomt. Niet zo zeer dat dood en opstanding hier wordt vergeleken, maar de geboorte van de mens in deze wereld wordt vergeleken met de geboorte van de komende mens in de hemelse wereld.

Het leven wat het kindje, de baby ontvangt, als het geboren wordt uit de moeder, is een heel ander leven want dat leven is vergankelijk, is in oneer, is zwak dan als in de opstanding de mens straks

komt in die hemelse wereld. Hetgeen niet vergankelijk blijkt te zijn, maar een onvergankelijk leven in heerlijkheid.

De komst van een baby in deze wereld dat is een zaaien. Sinds Adam en Eva ontkiemt het zaad van de man in de schoot van de vrouw. Het zaaien wat de mens doet en voortbrengen, dat is in zwakheid.

Deze toestand van de mens verbindt de apostel Paulus met dat zaaien in oneer, in zwakheid. Dat verbindt Paulus niet met Adam in zijn gevallen staat, maar in zijn ongevallen staat, zoals Adam kwam uit de handen van zijn Schepper. Dan gaat Paulus hierin verder in vers 45:

Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest. Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel.

Dan zitten we in Gen.2: 7 voor de zondeval van Adam. De eerste mens is aards vs. 47. Nadat hij zo de tegenstelling heeft benadrukt dan zegt hij in vers 50:

Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet.

Hier zegt hij niets over Adam in zijn gevallen staat, maar in zijn ongevallen staat. Adam in Gen.2: 7 is vanaf de eerste dag dat hij geschapen was, ongeschikt voor het Koninkrijk Gods. Hij kon dat niet beërven in die staat. Maar zegt Paulus het zielijke komt ook eerst en daarna het geestelijke.

De mens is van nature niet geschikt voor het Koninkrijk van God. Zelfs onafhankelijk gezien van de zonde en de zondeval. Wij hebben ook al gezien dat de mens geen ziel heeft, maar een ziel is, hij is een een ziel van vlees en bloed.

Je ontdekt in de bijbel dat zowel bij het dier als bij de mens, dat de ziel van de mens zit in zijn bloed Lev.17:11:

Want de ziel van het vlees is in het bloed

Het is duidelijk dat vlees en bloed verbonden zijn met de ziel. Wij zijn mensen van vlees en bloed, vlees en bloed is allerminst geestelijk. Wij zijn niet geestelijk. Het geestelijke komt niet eerst, maar het zielijke, bloed en vlees komt eerst. I Kor.15: 44:

Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt. Is er een natuurlijk lichaam, dan bestaat er ook een geestelijk lichaam.

Dat natuurlijke lichaam van vlees en bloed, dat geboren is uit een vrouw, gezaaid in feite door de man, is niet een geestelijk lichaam, maar een ziellijk lichaam. Al onze individuele gevoelens, verlangens, al onze ervaringen in het leven, bestaat uit onze ziel. Dat ben ik, ik besta uit vlees en bloed en is aan te merken als mijn ziel, een levende ziel. Als wij leven zijn wij een levende ziel, maar als wij sterven, dan zijn wij een dode ziel.

Het is niet verwonderlijk, dat de ziel, ik zelf ben. Dat allerlei zaken, als het hebben van honger, mijn ziel heeft honger, niet een aparte ziel in mij heeft honger. Daarom lees je in de bijbel, dat de ziel hongert. In Spreuken komt dat vaak voor. Daarnaast heeft de ziel ook vreugde en sprong hij ook op, d.w.z. : ik zelf sprong op van vreugde.

We hebben niet een apart zieltje en toch dat idee wat uit de griekse wijsbegeerte komt, zit er bij de mensen zo vast in, omdat de mens de leugens van de tegenstander, de satan wil geloven. Die leugen die hij tegen Adam en Eva zei, dat zij de dood niet zouden sterven en de mens is de dood wel gestorven. De mens is niet onsterfelijk, hij is wel degelijk sterfelijk, hij is een sterfelijke ziel.

Daarom worden er ook allerlei organen vergeleken in die teksten, met ziel. Je kan lezen in de bijbel over ons hart, onze buik en ook onze nieren, die zijn allemaal één. Al die organen worden in de bijbel ook gebruikt voor het woord ziel.

Als je gaat naar Gen.2: 7, dan is het een algemene verspreide foutieve gedachte, dat men ervan maakt, dat men een ziel **heeft**. Terwijl hier staat, dat men een ziel **is**. Hij werd een levende ziel, hij is niet bezitter van de ziel voor een tijdje, zoals de griekse filosofie voorstelt. Ze beweren dan, dat het lichaam de kerker der ziel is en dat die ziel de kerker verlaat bij het sterven. Ze zeggen dan, dat die ziel een rivier oversteeft en dat die dan in een heel andere wereld terecht komt.

Dat woord; ziel (nephesh) is nauw verbonden met; naphash, dat vinden we in Ex.23: 12:

Zes dagen zult gij uw werk doen, maar op de zevende dag zult gij rusten, opdat uw rund en uw ezel uitrusten, en de zoon van uw slavin en de vreemdeling adem scheppen.

Adem scheppen, even tijd nemen op die 7e dag even rusten. God blies de levensadem in zijn neus, wat Hij niet doet, dat Hij Adam een ziel inblies, maar Hij blies Adam levensadem in zijn neus, waardoor Adam adem kon scheppen en alzo werd Adam tot een levende ziel. Het kenmerk van een levende ziel is, dat hij ademt.

Die levensadem van Gen.2: 7 die wordt ook gebruikt in Jozua 10: 40:

Aldus sloeg Jozua het ganse land, het Gebergte, het Zuiderland, de Laagte en de hellingen, met al hun koningen; hij liet niemand ontkomen, maar hij sloeg al wat adem had met de ban, zoals de Here, de God van Israël, geboden had.

Hij sloeg al wat adem had met de ban. Deze tekst staat parallel aan de tekst in vers 37:

Zij namen het in en sloegen het met de scherpte des zwaards, ook zijn koning en al zijn steden en alle levende wezens, die daarin waren; men liet niemand ontkomen, geheel zoals men met Eglon gedaan had: men sloeg het en alle levende wezens, die daarin waren, met de ban.

Je ziet hier uit deze 2 teksten het kenmerk van levende zielen, dat zij adem hebben. Al wat adem had werd gedood, zij sloegen het met de scherpte des zwaards. Alle zielen die in de steden waren. Het is hier te vergelijken, een levende ziel heeft adem. Zo ook Jozua 11: 11-14

Zij versloegen alle levende wezens, die daarin waren, met de scherpte des zwaards, de ban voltrekkend; niets wat adem had, bleef over en Hasor verbrandde hij met vuur. Verder heeft Jozua alle steden van deze koningen, en al hun koningen, overwonnen en hen geslagen met de scherpte des zwaards; hij trof hen met de ban, zoals Mozes, de knecht des Heren, geboden had. De steden echter, die op haar heuvels lagen, heeft Israël niet verbrand, met uitzondering alleen van Hasor, dat Jozua verbrand had. De gehele buit uit deze steden, benevens het vee, hebben de Israëlieten buitgemaakt; alle mensen echter hebben zij geslagen met de scherpte des zwaards, totdat zij hen verdelgd hadden; zij lieten niets overblijven wat adem had.

Als een mens niet meer ademt, dan gaat hij dood, we kunnen maar heel kort zonder adem.

Wat er letterlijk staat in Gen.2: 7 is: **Alzo werd de mens een levende ziel, hij ademde**. Helaas vertaald de NBG. “en blies de levensadem in zijn neus”. In de grondtekst staat: hij ademde **met** zijn neus de levensadem en de mens en werd een levende ziel. Er staat hier vertaald in Gen.2: 7 NBG : ***en blies de levensadem in zijn neus***. In het Hebreeuws staat het woordje **in** er niet. Er staat in het hebreeuws het voorzetsel **beth** en dat betekent: **met**. Er staat niet inblazen, maar er staat het woord; ademen, en de mens werd een levende ziel. God blies niet of dat God ademde, er staat hij ademde. Adam ademde niet in zijn neus, maar met zijn neus, wij ademen met onze neus. Die **hij** is in het 2e gedeelte van het vers Adam.

God schiep de dieren ook met een levende ziel (Gen.1:30 het woord ziel hier niet vertaald in NBG gewoon weggelaten). Als je over de schepping van de mens nadenkt en je betreft de dieren daarbij,

dan is het niet zo, dat de mens volmaakt geschapen werd. De mens was niet geestelijk geschapen, de mens was zielijk geschapen. De mens was niet bovennatuurlijk, hij was natuurlijk, zielijk. De mens was vlees en bloed en de mens was ondanks dat hij onschuldig was hier in zijn schepping, was hij nog niet rechtvaardig.

Hij stond in gemeenschap met God, maar wel als een nog ongevalen schepsel. Van daaruit moest gaan blijken, aan de hand van zijn daden, wat hij zou worden.

Eerst kwam het zielijke, daarna zou het geestelijke komen. Zou hij door zijn daden tot dat hemelse komen? Het zou blijken dat door zijn daden, het sterfelijke zijn intrede verder zou doen. Het vergankelijke, in oneer en zou uitmonden in de dood.

Er wordt gezaaid in oneer en er wordt opgewekt in heerlijkheid. 1 Kor.15: 43-49:

Is er een natuurlijk lichaam, dan bestaat er ook een geestelijk lichaam. Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest. Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel. Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen. En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen.

Hier na volgt: de val de mens.